

ЖИВОТЪ

ЗА

ЦВѢТЕ.

Прѣди нѣколко врѣме единъ момъкъ пѫтува-
ше по планины-тѣ на Швейцарій. На единъ отъ
върхове-тѣ имъ той съгледа едно цвѣте, което, при-
всичкѣ-тѣ си естественѣ хубостъ, видѣше му
ся още по-привлекателно, защото ся намираше
между страшны-тѣ планини. Щѣше му ся да го
откажне и да го занесе у дома си за едно пріят-
но въспоминаніе на пѫтуваніе-то си. Като раз-
мышляваше дали да го откажне, той тръгнѣ къмъ
цвѣте-то, което бѣше увиснало на самый-тѣ край
надъ една ужасна пропасть; и място-то около
него бѣше твърдъ плъзгаво.

Безъ да мысли за опасность-тѣ, дѣрзостный-тѣ
момъкъ начнѣ да ся катери възъ скалѣ-тѣ на
коѣто растѣше цвѣте-то. Другарь-тѣ му, като
го видѣ че отива нататъкъ, начнѣ да выка:
“Стой, человѣче; ты ще паднешъ въ пропасть-
тѣ.” Но той му отговори: “Нѣма нищо; азъ ис-
камъ само да откажнѣ онуй цвѣте.” Другарь-тѣ
му слѣдваше да выка и припнѣ слѣдъ него, да-